

Cila qe arsyeja qe unë u bëra arsimtar?

Në jetë gjithmonë ka pengesa. Tek disa njerëz ato janë më të vogla, e tek disa më të mëdha.

Në fshatin tim, shkolla ishte vetëm deri në klasën e katërt. Për të vazhduar në klasën e pestë e deri në të tetën duhej të shkoja në një fshat tjetër, që ishte larg rreth 7 kilometra në një drejtim. Nuk e kisha vështirë të eci në këmbë aq kilometra kur koha ishte e mirë, por më rëndë ishte gjatë vjeshtës dhe dimrit.

Nuk isha i vetëm. Atë vit ishim 20 nxënës që vendosëm ta vazhdojmë shkollimin. Unë isha i ri, por derisa isha në shkollën fillore, më vdiq babai, ndërkaq në klasën e tetë humba edhe nënën time dhe ne 8 fëmijët mbetëm pa prindër. Atëherë me të vërtetë isha një fëmijë i vetmuar dhe isha i munduar nga jeta.

Ndërsa isha në fshat më duhej të përpiqesha shumë që të ndihmoj në punët e përditshme të shtëpisë. Punë këto të cilat ishin me të vërtetë të vështira, por krenohesha me pedanterinë e arsimtarëve të mi, të cilët përditë na mësonin, na tregonin, na edukonin duke na thënë se pa mësim njeriu në jetë gjithnjë do të jetë i vuajtur dhe nuk do të mund t'i realizojë idetë e veta për një jetë më të mirë, ndërkaq nga ana tjetër, fëmijët tanë nuk do të mund të shkollohen si ne, ngase ata, si mësues më të vjetër, nuk do të jenë të gjallë me shekuj.

Varfëria e bënte të veten. Nëse dikujt dëshiroja t'i tregoj diç për jetën, nuk më kuptonte; ndoshta ata kishin kushte më të mira.

Unë qysh si fëmijë fillova të shkruaj vjersha me nga dy vargje, tekste të shkurta për ngjarjet e jetës së përditshme dhe për arsimtarin tim.

Pas përfundimit të shkollimit fillor u shpërngulëm në Shkup. Blemë një shtëpi të vjetër. Kishim kulm mbi kokë, por asnjëri nga ne nuk ishte i punësuar. Së bashku me të vëllanë gjatë ditës punonim çdolloj pune, shkarkim të thëngjillit, dërrasave, drurëve dhe punë të tjera nga vagonët e trenave në Stacionin e vjetër hekurudhor.

Erdh shtatori dhe unë u regjistrova në Shkollën për arsim të mesëm “Zef Lush Marku” në Shkup. Në vete ndjeja dëshirë të madhe për të mësuar dhe për të shkruar.

Filloi viti i parë, por unë nuk kisha të holla për libra. Mësoja dhe punoja. Me të hollat e fituara blija libra, fletore dhe gjëra të tjera të cilat më nevojiteshin; dhe mësoja nga librat, shkoja në bibliotekë ku lexoja libra që ishin profesionalë për drejtimin për të cilin unë u përcaktova.

U përcaktova të jem arsimtar dhe ta zëvendësoj arsimtarin tim të paharruar nga fëmijëria ime. Zgjodha ta çoj deri në fund amanetin e mësuesit tim. Të ngjashëm me të ishin edhe profesorët e mi në shkollën e mesme, por profesoresha ime e gjuhës frënge ishte më e dashura, më e mira dhe më humania. Ajo humanitetin dhe mirësinë e saj e ndante me të gjithë ne. Na mësonte si duhet të duhen njerëzit, të ndihmohen ndërmjet vete kur e kanë më së vështiri. Të gjitha fjalët e saj u bënë pjesë e jetës sime.

Rexhep Raimi,
arsimtar i mësimet klasor në SHF “26 Korriku”, në Shkup